

За Б.А.Н.

ЗНАМЕ НА МОИТЕ СПОМЕНИ

Макар и да са изминали 23 години от смъртта на поета Н. Вапцаров прелиствайки стария дневник чета: "Ти Вапцаров си отиваш, Нема да си пишем веч....." и като филмова лента се низат един след друг изживените спомени. Защо? защото периода от близо четири години /1932-1936 г./ бе един миг. Като чели сега чувствам диханието му съвсем близко до мен преписвайки ми на писачната машина мислите му за Испанската революция с Ларго Кабалеро, за масонското движение с Министър Мидибев и т.н. Спомням си вълнуващите часове, когато той ми диктуваше драмата: "Когато вълната бучи" профсъюзните доклади, протоколи и др. Не престават да звучат в ушите ми стховете на Яворов и Маяковски. В хумористичен сериозен тон казваше: "Ето как бият работниците" при игра и табла с Инспектора на Тръда Павлов и други срещу буржуазията, така и в живота за справедливото разпределение на богатата". Той пишеше с ритъма на машините и тук в фабриките се средна с действителността. Още при идването му през 1932 год. се почувствува неговата сила, защото бе пълен с знания, истински агитатор на великите идеи на Марксимо-Ленинизма. За съжаление ний сме свикнали да зачитаме човека след като умре, а той умря с песен на уста защото бе уверен в победата на пролетарията. Човек без религия проповедник на братството и равенството за рушене на един строй създаден от години наред и то при вулгарното настъпление на Хитлеризма, за масовизиране синдикалната борба, за търсене последователи при извънредни тежки условия, когато работничеството беха заплашени шантажирани от работодатели и техните лакеи. Колко с безстрашие и изкусно намери начин да прикрие нашата дейност в завземане работата на оказионния ВРС въпреки, че Върхът заплашваше уволнение от работа и преследван от властта. В утрешното добро бе възвграден с "Из засада" на пътя между Баракаво и Благоевград от платените агенти на властта. И после верига от страдание. Аз съм щастлив че живях и работихи рамо до рамо с него. Спомням си когато върна стрелката на фабричния часовник с 3-4 минути с което е жертвал служебното си положение, а това значи много съчувствие към другари и още и още което доказва, че без да се търси от кога е партиец - че такъв и умре като комунист. Спомените са много и тия спомени са вечни и неизлечими и остават; "Знаме за моите спомени"

20. VII. 1965 год.
В София

М. Дадар

